

Kanonerne ere i den Grad overanstrengte — kan jeg sige; deres Krudtladning saa uhyre, at man med saadanne Elevationer vanskelig kan stole paa, at Underlaget, Skibet selv, vil kunne holde det ud i lang Tid, naar ikke Skibet særlig er indrettet dertil, og det vil det i Almindelighed ikke være, for det at bombardere Byer er ikke Skibenes Hovedopgave; det er at bekæmpe andre Skibe i Søen. At der saaledes kan stydes med nogle enkelte Kanoner i et Farvand, hvor de fjendelige Skibe nødvendigvis maa ankre op under mere eller mindre stærk Beskydning fra Forter, og hvor vor Spødefension jo dog ogsaa har naalmindelig heldige Betingelser at virke under, mener jeg ikke man behøver at lægge synderlig Vægt paa; det er ialtsald for Intet at regne mod det Bombardement, som for Diebliffet kan finde Sted nordfra. De eneste Exempler, man har paa et Bombardement fra Søiden paa lange Afstande, ere henteede fra Beretninger om Bombardementer i de sydamerikaniske Krige; der siges det, at Afstanden undertiden har været 11,000 Alen; men det er mer eller mindre upaalideligt; hvad der derimod er paalideligt, er, at der i Grunden heller ikke er noget Synnerligt oplyst om, hvilken Stade disse Bombardementer have gjort. Som sagt, Bombardement paa disse lange Afstande har kun lidet at bethyde; derimod paa mindre Afstande, paa 7—9,000 Alen, kunne de have overordentlig stor Virkning.

Et Punkt, som jeg ligeledes vil berøre, er Enceinten paa Vestfronten. Den ærede Ordfører mente at kunne slutte, at Ministeren selv slet ikke havde ment, at den egentlig tillod offensive Bevægelser. Det følger imidlertid slet ikke af, hvad der er udtalt. Den ærede Ordfører vilde „gjøre opmærksom paa, at det ogsaa fra Flertallet er oplyst, at en af Hovedgrundene, eller jeg kan næsten sige den eneste Grund, til at gaa over til en saadan stærk Kampenceinte paa Vestfronten var at undgaa en saadan Bevogtning i Terrainet foran og en saadan Infanteribesætning, som ellers vilde blive nødvendig, og det er derfor, at man i Flertallets Betænkning har udtalt, at man ikke forudsætter nogen saadan Kamp i Terrainet foran en saadan Kampenceinte, og at en saadan Kampenceinte heller ikke er gunstig derfor“. Jeg ser ikke fuldtommen Forbindelsen mellem Forudsætning og Konklusion her. Ministeren foreslaar en Kampenceinte, fordi en saadan stiller mindst mulig Krav til Fodfolksbesætningen, hvilket under Omstændigheder, hvor vi kun have en ringe mobil Styrke at disponere over, er af største Betydning. Men det udelukker paa ingen Maade, at, naar det er lykkedes

at faae flere Tropper over fra de andre Landsdele, og man altsaa har en rigelig Infanteribesætning — at man saa ogsaa fører Forsvaret saa offensivt som muligt. Jeg kan heller ikke gaa ind paa — men det er naturligtvis vanskeligt at anføre noget Yderligere herom, end hvad jeg allerede har gjort — at Forsvaret paa Nordfronten væsentlig er overladt til de mobile Tropper. Der er, som jeg bemærkede, der i Modsetning til Forslaget af 1873 foreslaaet Danneisen af en Oversvømmelse, som bestryges og tildels slankeres af to faste Forter foruden af to Kajembatterier, Befæstningsanlæg, som naturligtvis ville blive yderligere supplerede med andre Batterier, navnlig ad Søtanten under den fortifikatoriske Armering. Jeg mener derfor, at det er urigtigt at sige, at denne Front, Nordfronten, væsentlig maa forsvares af de mobile Tropper, og naar Flertallet i den Henseende siger, at denne Hindring, Oversvømmelsen, kan forceres, vil jeg vel ikke sige, at den ikke kan det, men jeg vil sige, at det er en overmaade vanskelig Ting efter den Maade, hvorpaa denne Hindring er besættet og beskyttet ved Værker, saa jeg vil anse det for sandsynligt, at f. Ex. en Brigade Fodfolk med 4—5 Feltbatterier maatte kunne hævde den Stilling.

Den ærede Ordfører sagde i Anledning af, hvad der i Betænkningen er udtalt, at man kun har foreslaaet Anskaffelsen af Halvdelen af den Ammunition, der vil behøves til et 5—6 Maaneders Bombardement, at han mente, at det vilde være saa overordentlig uforvarlig at berolige sig ved Fjernstøberne, det vil sige dem her i Kjøbenhavn, som altsaa ere istand og vante til i Fredstid at levere saadan Ammunition. Jeg veed slet ikke, hvorfor det skulde være saa slemt at stole paa disse Fjernstøbere, jeg vil endogsaa tro, at det er overordentlig fordelagtigt at gjøre det. Det er slet ikke rart at staa sig en overordentlig stor Beholdning af Ammunition, thi det gaar med den som med de fleste andre Krigsmidler for Diebliffet, at den ogsaa bliver hurtig forældet, saa at Ammunition, der maatte nu staa paa Høiden af Tidens Fordringer, efter en længere Arraektes Forløb ikke gjør det, saa at det, at have en stor Beholdning, snarere er et Baand paa En til ikke at forny sin Ammunitionsbeholdning paa hensigtsmæssig Maade, og naar det derfor paa den anden Side er vist, at der er al mulig Sandsynlighed for, at Fjernstøbernes Produktion af Projektiler nogenlunde kan holde Skridt med Forbrugen, og at de have Midler dertil, veed jeg ikke, hvorfor man ikke skulde stole paa dem. Det var egentlig de Bemærkninger, jeg havde at gjøre til den ærede Ordfører.